

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 69.248 van 29 oktober 1997

A. 53.967/VI-13.984

In zake : **DI STEFANO** Mary,
rue des Hirondelles 34
4000 Luik,

tegen :

het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Luik,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Didier PIRE, advocaat,
rue de Joie 56
4000 Luik.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 11 oktober 1993 ingediende verzoekschrift, waarbij Mary DI STEFANO de nietigverklaring vordert van de beslissing van 24 juni 1993 van de Franstalige beroepskamer van de provincie Luik, die het beroep onontvankelijk verklaart dat ze heeft ingesteld tegen een beslissing van 28 april 1989 van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Luik, waarbij haar gevraagd wordt een bedrag van 45.934 frank terug te betalen dat haar bij wijze van voorschot op kinderbijslag en studiebeurzen was toegekend;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. GUFFENS,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 9 december 1996
waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag
ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen en gezien de laatste memorie van de
verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 juli 1997,
waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij
wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting
van 10 september 1997, de datum waarop ze is uitgesteld
tot de terechtzitting van 22 oktober 1997;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET,
kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en
van Mr. WILLEMET, loco Mr. PIRE, advocaat, die voor de
verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van
Mevr. GUFFENS, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat verzoekster, indertijd
minderjarig en studente, het openbaar centrum voor
maatschappelijk welzijn van Luik op 12 september 1988
heeft verzocht om steun; dat die steun haar is verleend
zonder aftrek van de kinderbijslag die ze nochtans had
verklaard te ontvangen; dat de steun, toen ze meerder-

jarig was geworden, met ingang van mei 1989 werd omgezet in het bestaansminimum, ditmaal met aftrek van de kinderbijslag; dat ze naar aanleiding van die herziening van haar dossier heeft verklaard dat haar een studiebeurs werd uitbetaald van 22.800 frank; dat de verwerende partij haar op 28 april 1989 bij een niet ter post aangetekende brief verzocht heeft de steun terug te betalen ten belope van de kinderbijslag en van het bedrag van die beurs, te weten een bedrag van 45.934 frank; dat verzoekster op 11 mei gevraagd heeft de terugvordering niet uit te voeren; dat ze op 25 mei beroep heeft ingesteld bij de arbeidsrechtbank; dat de verwerende partij haar op 21 juni heeft meegedeeld dat haar dossier zou worden heronderzocht en dat haar een nieuw voorstel zou worden gedaan; dat uit het dossier niet blijkt of een nieuw voorstel is gedaan; dat de arbeidsrechtbank zich op 2 februari 1990 onbevoegd heeft verklaard; dat verzoekster op 13 februari 1990 beroep heeft ingesteld bij de beroepskamer; dat deze op 24 juni 1993 de bestreden beslissing heeft genomen, die aldus luidt :

" Aangezien het OCMW op 28 april 1989 een beslissing tot terugvordering heeft toegezonden;

Aangezien verzoekster tegen die beslissing op 25 mei 1989 beroep heeft ingesteld bij de arbeidsrechtbank;

Aangezien in dit verzoekschrift wordt toegegeven dat de omstreden beslissing uiterlijk 25 mei 1989 is ontvangen;

Aangezien de termijn van één maand om de beroepskamer te adiëren dus uiterlijk op die datum is ingegaan;

Aangezien het bij de beroepskamer op 14 februari 1990 ingestelde beroep dus te laat komt;

Aangezien het bovendien onjuist is ervan uit te gaan dat de arbeidsrechtbank het verzoekschrift heeft verwezen naar de beroepskamer;

Aangezien het vonnis van die rechtbank van 2 februari 1990 het beroep immers niet-ontvankelijk verklaart en verzoekster in het ongelijk heeft gesteld;

Aangezien de beroepskamer dus besluit dat het onderhavige beroep niet-ontvankelijk is (...)"

dat die beslissing op 11 augustus 1993 ter kennis van verzoekster is gebracht;

Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift besluit, om reden dat verzoekster haar geen afschrift van dat verzoekschrift heeft toegezonden, overeenkomstig artikel 3bis van de procedureregeling voor de afdeling administratie van de Raad van State; dat, zoals overigens blijkt uit het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk besluit van 7 januari 1991, waarbij het genoemde artikel 3bis is ingevoegd in de procedureregeling, het toezenden aan de verwerende partij van een afschrift van het verzoekschrift geen substantieel vormvereiste is;

Overwegende dat twee middelen worden aangevoerd, het eerste ontleend aan de schending van artikel 62bis van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, het tweede aan de schending van het beginsel dat een beroep dat wordt ingesteld bij een onbevoegd rechtscollege de termijn stuit die is vastgesteld voor het instellen van dat beroep; dat verzoekster tot staving van die middelen betoogt dat de beslissing tot terugvordering van de verwerende partij haar niet ter kennis was gebracht bij ter post aangetekend schrijven, dat de kennisgeving van die beslissing met een gewone brief niet de noodzakelijke inlichtingen bevat om een eventueel beroep in te stellen - inlichtingen die in dit geval des te meer noodzakelijk zijn daar tevens een beslissing tot terugvordering van het bestaansminimum is

genomen, waardoor verwarring kan ontstaan - en dat de vergissing die ze heeft begaan door de arbeidsrechtbank te adiëren er hoe dan ook niet aan in de weg staat dat de termijn moet worden berekend rekening houdend met het tijdstip waarop het beroep bij die rechtbank is ingesteld, daar haar vergissing te wijten is aan de schending, door de verwerende partij, van de bepalingen van het genoemde artikel 62bis van de wet van 8 juli 1976 en ze binnen de wettelijke termijn duidelijk de wil heeft te kennen gegeven om beroep in te stellen tegen de beslissing van de verwerende partij;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat krachtens artikel 71, derde lid, van de wet van 8 juli 1976 het beroep moet worden ingesteld binnen een maand na "ontvangst" van de beslissing en dat de niet-ontvankelijkheid van een beroep, als sanctie voor het feit dat het wordt ingesteld na het verstrijken van die termijn, los staat van de formaliteit van de kennisgeving van de beslissing, daar de verplichting die op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn rust om die kennisgeving te doen, alleen tot doel heeft de ontvangst van het besluit te bewijzen, zonder dat het uitgesloten is dat zulks met andere rechtsmiddelen wordt bewezen, wat in casu het geval is, aangezien gebleken is dat verzoekster de beslissing tot terugvordering uiterlijk op 25 mei 1989 had ontvangen, dit wil zeggen de dag waarop ze haar beroep tegen die beslissing heeft ingesteld bij de arbeidsrechtbank; dat de verwerende partij bovendien betoogt dat het argument luidens hetwelk de kennisgeving van de beslissing niet de vereiste vermeldingen bevatte in verband met de wijze waarop het beroep kon worden ingesteld, behoorde te worden aangevoerd bij de beroepskamer en bijgevolg te laat komt; dat ze wat de stuiting van de termijn betreft in geval van beroep bij een onbevoegd rechtscollege, erop wijst dat in zulk een stuiting door geen enkele

tekst wordt voorzien en beslist niet door artikel 71 van de voormelde wet, dat duidelijk is daaromtrent;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van een rechterlijk beroep te maken heeft met de openbare orde; dat wanneer de ontvankelijkheid verband houdt met een onregelmatigheid betreffende de kennisgeving van een handeling waartegen beroep is ingesteld bij een administratief rechtscollege, zo een onregelmatigheid voor de eerste maal kan worden opgeworpen vóór de Raad van State;

Overwegende dat krachtens artikel 62bis van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn elke beslissing inzake individuele steun "aan de persoon die de hulp heeft aangevraagd schriftelijk en aangetekend of tegen ontvangstbewijs (moet worden) meegedeeld, (...) met redenen omkleed (is) en (...) de mogelijkheid tot het instellen van beroep vermeldt, de beroepstermijn, de vorm van het verzoekschrift, het adres van de bevoegde beroepsinstantie en de dienst of persoon, die binnen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn kan gecontacteerd worden voor het geven van toelichting"; dat die bepaling ertoe strekt de betrokkenen volledig in te lichten over hun recht op beroep en elke betwisting te voorkomen; dat de vormvereisten die ze voorschrijft bijgevolg van substantiële aard zijn; dat gebleken is dat ze door de verwerende partij niet in acht zijn genomen;

Overwegende dat luidens artikel 71, derde lid, van dezelfde wet "het beroep moet worden ingesteld binnen de maand te rekenen vanaf hetzij de datum van afgifte ter post van de aangetekende brief waarmee de beslissing wordt meegedeeld, hetzij vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de beslissing (...)"

Overwegende dat aangezien geen aangetekende brief ter post is afgegeven, noch enig ondertekend ontvangstbewijs, om de beslissing tot terugvordering van 28 april 1989 ter kennis te brengen, en evenmin de vereiste vermeldingen betreffende de geboden mogelijkheden om beroep in te stellen, ervan uit behoort te worden gegaan dat de termijn van één maand om beroep in te stellen tegen die beslissing niet was ingegaan, noch op 25 mei 1989, noch op 13 februari 1990;

Overwegende dat er dus geen grond is om rekening te houden met de omstandigheid dat verzoekster, die door de verwerende partij zelf op een dwaalspoor was gebracht, eerst beroep heeft ingesteld bij een onbevoegde rechter;

Overwegende dat de middelen gegrond zijn; dat er geen grond is om het derde middel van het verzoekschrift te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 24 juni 1993 van de Franstalige beroepskamer van de provincie Luik, die het beroep onontvankelijk verklaart dat op 13 februari 1990 door Mary DI STEFANO is ingesteld tegen de beslissing van 28 april 1989 van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Luik waarbij haar een bedrag van 45.934 frank wordt teruggevorderd dat haar bij wijze van voorschot op de kinderbijslag en studiebeurzen was toegekend.

Artikel 2.

De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Franstalige beroepskamer van de provincie Luik.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op negenentwintig oktober 1900 zevenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.